

Arrest

nr. 197 453 van 5 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DELTOUR
Ter Waarde 46/102
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DELTOUR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart te zijn geboren op (...) in Koshgumbad, Behsood district, Nangarhar provincie, Afghanistan. U verklaart heel uw leven in dit dorp te hebben gewoond. U verklaart van Afghaanse nationaliteit, Pashtounse etniciteit en soennitische geloofsovertuiging te zijn. U verklaart gehuwd te zijn en zes kinderen te hebben. U zegt analfabeet te zijn en u heeft een winkel in vrouwenproducten gehad in Jalalabad.

Vier en een half jaar geleden, toen uw broer terug kwam van een levering met zijn wagen, werd hij in Kase Aziz Khan aangevallen en gedood. Twee en half jaar later werd uw zoon aangevallen met een

zuur. Uw zoon was op dat moment buiten aan het spelen met zijn drie neven. Daarna werd u twee maal aangevallen. De eerste keer probeerden drie mensen u te ontvoeren door u in een auto te duwen. U kon ontkomen dankzij de omstaanders. Een tweede keer probeerde men u te benaderen in uw winkel. Doordat u de andere winkeliers hiervan op de hoogte gebracht had, konden zij voorkomen dat u werd aangevallen. U deed van geen van voorstaande gevallen aangifte.

Uw vader vertelde u dat u de winkel moest verkopen en het land moest ontvluchten. U stelde geen vragen. Uw vader zond u met heel de familie richting Europa. U reisde met het vliegtuig naar Teheran en verder met de wagen. In Turkije moest u de smokkelaar bijbetalen, waardoor u besliste om terug te gaan naar Afghanistan. U bleef nog anderhalve maand in het dorp, waarna u opnieuw vertrok, deze keer alleen. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U verklaarde zich vluchteling op 15 mei 2016.

U verklaart dat u niet op de hoogte was van de oorzaak van de problemen die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan. U vernam deze problemen pas nadat u reeds aangekomen was in België en u belde met uw vader, waarbij deze de redenen toelichtte van de problemen die jullie kenden. Deze redenen lagen in een buitenechtelijke relatie die uw broer, die was gehuwd en drie kinderen had, enkele jaren geleden had. Toen zijn vrouw en kinderen te weten kwamen dat hij deze relatie had, maakte hij een einde aan zijn buitenechtelijke relatie. Later vertelde de vrouw van uw broer hierover aan uw vader, zodat deze op de hoogte was. Het zou de familie van de maîtresse van uw broer zijn geweest die alle voorgaande daden van vervolging stelde. U stelde uw vader geen verdere vragen tijdens dit telefoongesprek. Enkele dagen na het telefoongesprek werd uw vader ontvoerd. U vernam sindsdien niets meer van hem.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: taskara's van uzelf en uw familieleden en de vertaling, visa voor Iran van uw vrouw en kinderen, uw huwelijkscertificaat en de vertaling, een ondernemingscertificaat van uw broer en de vertaling, de aanvraag en bevestigingscertificaat van de dood van uw broer, een brief van de dorpsoudsten en vier foto's.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Doorheen uw verklaringen slaagde u er niet in om een gegronde vrees aan te tonen.

Zo verklaart u dat u geen vrees had op het moment dat u Afghanistan verliet en dat u er een goed leven had. Over uw levenssituatie in Afghanistan verklaart u: "Ik was veilig in Afghanistan" (CGVS, p.16) en "Ik had geen angst voor mijn leven" (CGVS, p.15). U verklaart ook dat u persoonlijk nooit bedreigd werd (CGVS, p.18). Bijgevolg kan u ook niet verklaren op welke grond u asiel zou hebben aangevraagd, aangezien u ten tijde van uw vlucht en gedurende uw reis niet op de hoogte was van uw eigen asielmotieven (CGVS, p.15). U verklaart dat het steeds het plan van uw vader was om u deze pas bij aankomst mee te delen en dat u hiervan geen vermoeden had in Afghanistan of tijdens uw vlucht (CGVS, p.15). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u niet vooraf kon weten dat uw vader u bij aankomst de ware aanleiding zou meedelen, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.15). Het is ongeloofwaardig dat u uw land ontvlucht bent, terwijl u zich veilig voelde en dat u bovendien niet wist op welke grond u asiel zou aanvragen op bestemming.

Ook de verklaringen die u aflegt over het telefoongesprek tussen uzelf en uw vader, waarin uw vader u uitlegt waarom u bent moeten vluchten, zijn tegenstrijdig en ongeloofwaardig. Zoals reeds gesteld, verklaart u dat u pas na aankomst in België op de hoogte werd gesteld van de oorzaak van uw eigen problemen, tijdens een telefoongesprek met uw vader (CGVS, p. 15). Enkele dagen later zou uw vader ontvoerd zijn en dit tot op heden (CGVS, p.12), waardoor u dus over zeer weinig informatie zou beschikken over de oorzaak van de daden van vervolging die werden gesteld. Over de inhoud van het telefoongesprek met uw vader legt u een zeer korte verklaring af: uw vader zou hebben gezegd dat uw broer een relatie had met een ander meisje, dat hij daarom is gestorven en dat uw vader u dit nooit zou hebben verteld omdat hij dacht dat u omwille hiervan iets oneerlijks zou doen. Wanneer u vervolgens

gevraagd wordt wat er nog gezegd werd, houdt u het erop dat dit alles was wat tijdens dit gesprek verteld werd (CGVS, p.12). U zou hem tijdens dit gesprek geen enkele vraag gesteld hebben (CGVS, p.12). Dit is zeer weinig geloofwaardig. U zegt zelfs: 'Welke vraag moest ik hem stellen?'. Wanneer het Commissariaat-generaal u hierop tegenwerpt dat u misschien kon gevraagd hebben wie bijvoorbeeld het meisje was waarmee uw broer een relatie had, herinnert u zich plots dat uw vader ook gezegd heeft dat hij niet wist wie het meisje was (CGVS p.12-13). Dit alles is hoogst ongeloofwaardig. Even later verklaart u dan weer dat uw vader ook dreig telefoons kreeg van de familie van de maîtresse (CGVS, p.13). In die telefoongesprekken werd er gezegd dat ze zuur op iedereen van uw familie zouden gieten, maar het nog maar bij één familielid effectief gedaan hebben (CGVS, p.13). Hoe u dit te weten bent gekomen, is rekening houdend met het bijzonder korte en weinig informatieve gesprek met uw vader dat u citeerde, een raadsel. Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u hierover bovendien dat er in de gesprekken gezegd werd dat ze uw vader zijn familie niet met rust zouden laten. Later verklaart u dan weer dat u alleen weet dat er gesprekken plaats vonden via telefoon, maar dat u niet weet wat de inhoud hiervan was (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt geconfronteerd met de verklaringen die u hierover eerder aflegde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en DVZ, ontkent u dat u dit ooit zou gezegd hebben (CGVS, p.18). Dit alles roept ernstige vraagtekens op. Wat het telefoontje met uw vader betreft, moet ook het volgende worden opgemerkt. U kwam aan in België op 8 mei 2016 en verklaarde zich vluchteling op 13 mei 2016. Drie of vier dagen na uw aankomst zou u het eenmalige telefoontje met uw vader hebben gehad waarin hij u de redenen van jullie problemen zou hebben verteld (CGVS p.13). Tien of vijftien dagen later zou uw vader voorgoed zijn verdwenen (CGVS p.12). Vreemd genoeg maakte u van de verdwijning van uw vader tijdens het gehoor ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juni 2016 in het geheel geen melding. Integendeel, u vermeldt er zelfs expliciet dat uw vader op dat moment nog steeds bedreigingen ontving. Verder verklaart u dat u geen aangifte deed van beide aanslagen op u (CGVS, p.14, 17). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen aangifte deed, verklaart u dat u er geen tijd voor had doordat het onderzoek een week zou duren, waardoor u niet in uw winkel zou kunnen werken (CGVS, p. 14). U geeft aan dat u na de tweede aanval besloot om het land te verlaten (CGVS, p. 16). U verkocht de winkel een maand of anderhalve maand na deze tweede aanval (CGVS, p.17) en nog eens een maand later vertrok u (CGVS, p.17), wat betekent dat u dus nog ruim de tijd had om aangifte te doen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat de politie niet goed zou meewerken en dat ze niet naar uw problemen zouden luisteren (CGVS, p.17). Dit kan echter niet overtuigen. Gevraagd of u in die periode uw vader ooit gevraagd heeft of hij eventueel klacht heeft ingediend, stelt u dat u dit niet deed en dat u het u niet interesseerde (CGVS, p.15). Ook dit is hoogst merkwaardig. Evenmin nam u een poging om uw problemen eerst op te lossen in Afghanistan (CGVS, p.17). Het is echter ongeloofwaardig dat u uw familie en uw werk achterlaat in Afghanistan zonder te proberen om eerst daar uw problemen op te lossen. Ook over de voorgehouden moord op uw broer zijn uw verklaringen bijzonder vaag en algemeen. Gevraagd wat uw vader u vertelde over de moord op uw broer antwoordt u met "Wat bedoel je met meer?". Gevraagd of u iets meer weet dan dat hij "aangevallen en gedood" werd, stelt u droogweg: "Niets". Ook op de vraag of het met de wagen was, of het een bom of een vuurgevecht betrof,... weet u geen enkele informatie te verschaffen. U stelt dat de moord gemeld werd aan het district office en dat zij een bevestigingsbrief opstelden (die u voorlegt) maar gevraagd of u dan de inhoud ervan wat kan toelichten, houdt u het erop dat u er niets over weet en dat u de brief niet heeft gelezen (CGVS p.18-19). Dit alles is hoogst ongeloofwaardig. Wanneer u gevraagd wordt of u dan geen interesse heeft in de inhoud van de brief bevestigt u dit en verklaart u dat uw vader u alles al zei aan de telefoon (CGVS, p.19). Hoe u dit kan weten zonder de inhoud van de brieven te kennen, is een raadsel. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.19). Verder verklaart u dat u geen voorzorgen nam na de aanvallen op u (CGVS, p.17) en dat uw gezinsleden na uw vertrek als enige voorzorg verhuisden naar familieleden in de buurt (CGVS, p.17, 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat het niet proportioneel is om uw land te ontvluchten, terwijl uw familie (die hetzelfde risico loopt) daar blijft, antwoordt u: "Dat was mijn vader zijn beslissing" (CGVS, p.18). Verder verklaart u dat u daar zelf niet over nadenkt (CGVS, p.18). Ook dit roept de nodige vraagtekens op. Ook over het incident waarbij uw zoon betrokken zou zijn geweest, legt u tegenstrijdige, ongeloofwaardige en vage verklaringen af. Zo legt u opmerkelijke verklaringen af over de daders van de beweerde aanval. U beweert aanvankelijk dat uw neven aanwezig waren bij uw zoon op het moment van de beweerde aanval en dat zij deze aanval zagen gebeuren (CGVS, p.9-10). Wanneer u gevraagd wordt om meer te vertellen over de aanvaller, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt met hoeveel de aanvallers waren, beweert u dat de kinderen dit niet wisten (CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt of de aanvaller een jonge of oude man of vrouw was, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Het is opmerkelijk dat, hoewel u verklaart dat uw drie neven

de aanval zagen gebeuren, u niets kan vertellen over de daders van de beweerde aanval. Verder kan u niet verklaren wat het precieze wapen was. Zo kan u louter aangeven dat "iemand iets over Jawad goot" (CGVS, p.10). U kan niet verklaren welk zuur er over uw zoon werd gegoten (CGVS, p.10), ondanks het feit dat hij naar het ziekenhuis ging voor behandeling en hiervoor ook medicatie kreeg (CGVS, p.10, 11). U kan ook niet verklaren of het zuur in een fles zat dan wel in een ander recipiënt (CGVS, p.11) en evenmin weet u welke medicatie uw zoon achteraf zou hebben moeten gebruiken (CGVS p.11). Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of het over een ongeluk dan wel een aanslag ging. Zo verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (later DVZ) nog dat het over een ongeluk zou gaan: "We wisten niet waarom en dachten dat het om een ongeluk ging". Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat het over een aanval ging (CGVS, p.11). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, bevestigt u dit aanvankelijk door te stellen dat u het toen nog niet wist, om vervolgens te ontkennen u dat u dit bij DVZ als een ongeluk beschreef en benadrukt u dat u altijd sprak over een aanval (CGVS, p.11).

Ook over de twee aanvallen op uzelf moeten een aantal opmerkingen gemaakt worden. Zo vertelde u vreemd genoeg in het geheel niets over deze aanval en de poging tot aanval op uzelf ten aanzien van de DVZ. Het zou nochtans verwacht mogen worden dat u dergelijke feiten zou vermelden bij een eerste gesprek met de asielinstanties. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u er niets over kon zeggen omdat het interview te kort was (CGVS, p.16). Dit kan evenwel niet overtuigen, temeer u er wel sprak over de dreigtelefoons aan uw vader, die geen inbreuk op uw fysieke integriteit vormden of op die van een ander familielid. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.16).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk maakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Dat u een foto neerlegt waarop een jongen te zien is met verwondingen aan de rug, armen en hals en dat u een taskara neerlegt van een persoon die dezelfde jongen van op de foto lijkt te zijn, toont hoogstens aan dat deze persoon ooit verwond raakte aan voornoemde lichaamsdelen, maar toont geenszins aan dat deze verwondingen werden opgelopen door een zuuraanval, noch wordt de familieband hiermee aangetoond. Uw taskara en die van uw familieleden, de visa van uw vrouw en kinderen voor Iran, uw huwelijkscertificaat en het businesscertificaat van uw broer kunnen hoogstens uw identiteit bevestigen, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's, het certificaat en de aanvraag van de dood van uw broer en de brief van de dorpsoudsten, kunnen uw relaas slechts bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de

zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de volledige motivering van verwerende partij betreffende het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

Waar verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 20 oktober 2017 een bundel van zes Afghaanse documenten overmaakt, met vertaling, louter stellende dat deze stukken haar feitenrelaas bevestigen, oordeelt de Raad dat deze stukken om navolgende redenen niet kunnen worden aanvaard. Vooreerst komt het de Raad niet toe – daar waar verzoekende partij volledig in gebreke blijft – zelf middelen te ontwikkelen ter weerlegging van de zeer uitgebreide motieven van verwerende partij die terecht doen besluiten tot het absoluut ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielrelaas. Verder wijst de Raad op de COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013

(administratief dossier, stuk 13, deel 3) – waarnaar ook verwezen door verwerende partij in de bestreden beslissing – waaruit duidelijk blijkt dat frauduleuze Afgaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Deze informatie indachtig kan dan ook worden gesteld dat documenten enkel kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig bevonden asielrelaas, doch niet vermogen een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de inhoud van de voormelde COI Focus niet correct of niet langer actueel zou zijn.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij volstrekt geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat zij woont in het district Behsud, doch zij door verwerende partij wordt beschouwd als een inwoner van Jalalabad waar de toestand minder gevaarlijk zou zijn. Zij heeft overigens duidelijk aangegeven te wonen op het platteland en slechts te werken in Jalalabad, aldus verzoekende partij. Dit verweer kan evenwel door de Raad niet worden gevolgd daar verzoekende partij voorhoudt gans haar leven in Koshgumbad, behorende tot het district Behsud, te hebben gewoond en uit de regiokaarten gevoegd bij het administratief dossier (stuk 13, deel 1) duidelijk blijkt dat Koshgumbad behoort tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad waarvan de veiligheidssituatie wordt beschreven in de COI Focus "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016, zoals bevestigd bij de update van deze COI Focus van 9 juni 2017 aan de Raad overgemaakt bij aanvullende nota op 4 december 2017. Verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat voormelde kaarten niet correct zouden zijn.

Waar verzoekende partij onder verwijzing naar het EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van januari 2016 louter opwerpt dat zich in de provincie Nangarhar nog incidenten voordoen waarbij ook burgerslachtoffers vallen en zowel de taliban als IS er actief zijn, stelt de Raad vast dat dit betoog gericht is op de provincie Nangarhar en niet in het bijzonder op het grootstedelijk gebied van Jalalabad waarvan verzoekende partij specifiek afkomstig is. Verder bemerkt de Raad dat verwerende partij in haar motivering zelf stelt dat er nog tal van veiligheidsincidenten in Jalalabad voorkomen waardoor voormeld betoog van verzoekende partij louter een bevestiging inhoudt van het in de bestreden beslissing gestelde. Verzoekende partij weerlegt niet de vaststellingen van verwerende partij dat de nog aanwezige aanslagen een doelgericht karakter vertonen vooral gericht op *high profile* doelwitten waarbij het aantal burgerslachtoffers beperkt is, dat er geen situatie is van *open combat*, dat de aanslagen de inwoners niet dwingt hun woonplaats te verlaten en dat de stad een toevluchtsoord is voor burgers die onveilige districten en provincies ontvluchten, waaruit zij terecht besluit dat er dan ook in hoofde van verzoekende partij geen gewag kan worden gemaakt van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld.

Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij dan de informatie waarop verwerende partij zich aangaande steunt waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT